

Венета (облѣчена съ скъпъ кожухъ, коприненъ малаковъ кадифяна шапка, носи нѣщо увито подъ мишница). Видѣхъ го какъ зави къмъ читалището и се спуснахъ право тукъ... Колко била далекъ тази воденица! (Оглежда се наоколо, поразена). Кжде се скрилъ да живѣе! Боже! Безъ печка, безъ легло... Кжде работи, какъ пише? Дали има хлѣбъ да яде? (Изтрива очитѣ си). Дали има какво да облѣче? (Оставя пакета на сандѣчето). Какъ кара въ тая страшна зима... (Изведнажъ забелязва дякона, извиква отъ изненада)... Извинете! Азъ...

Василь. (закрива се съ реверитѣ на износеното джубе). Извинете вие. Ние тукъ не сме за предъ гости. Христо излѣзе, отиде къмъ читалището, ще се върне чакъ довчера.

Венета (трѣгва си). О! Азъ веднага си отивамъ! Нѣма да го чакамъ. (Полека се връща). Напротивъ, бързахъ да дойда, докато го нѣма. Като минавахъ край страда „Шербанъ вода“, срещнахъ го запжтенъ къмъ нашето читалище. Той не ме забеляза. Толкова отдавна не го бѣхъ виждала! Стори ми се много отслабналъ, едва го познахъ! Затекохъ се, накунихъ нѣкои нѣща... за момчетата. Тѣ кжде се загубиха? Откакъ загина Хаджията, и тѣ се разпрѣснаха. А ваша милость... отъ кжде е?

Василь. Бѣхъ въ легията на Каравеловъ. Като ни изгониха отъ Бѣлградъ... дойдохъ тукъ, госпожице. Викатъ ми Василь Дяконътъ.

Венета. А! Отъ легията ли сте? Какво ново се чува? Ще се събиратъ ли чети напролѣтъ? У дома не мога нищо да науча. А откакъ... (Сепва се). Прощавайте... Трѣбва веднага да си ходя. Поздравете Христа. И кажете му да не пише все противъ владиката. Кога прочете нѣщо въ вестника, вуйчо го смачква, хвърля го на земята и по три дни наредъ не ми проговаря. Тъкмо напоследъкъ бѣше почналъ да запитва кой пише такива хубави пѣсни, кой държи такива ученолюбиви сказки... Грѣхота е такъвъ способенъ момъкъ да хаби времето си по кафенета и кръчми, да гине въ тая воденица... Той може да стане голѣмъ човѣкъ. Тъкмо склонихъ тукашнитѣ голѣмци да му... (услушва се)

Василь (надничва вѣнъ). Нѣкаква шейна иде право насамъ! Дали не дирятъ насъ? Днесъ все необикновени посещения! Тъкмо сме за гости. Да, да.. Насамъ иде! О! Бакалоглу... Костичъ... Дръ Дончевъ... Ами сега? Госпожице!

Венета (тревожно). Какво направихъ! Все приятели на вуйча... Боже пази, ако ме видятъ тукъ! (Втурва се къмъ вратата, връща се)

Василь. Не се вълнувайте само! Чакайте! Да помисля само единъ мигъ... (Оглежда се, съзира жгѣла съ сламата, посочва го съ едно движение, Венета се затичва въ жгѣла,